

TESZT VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVII. évfolyam 4. szám

2017. április

ÁLDOTT FELTÁMADÁSI ÜNNEPET KÍVÁNUNK MINDEN
KEDVES OLVASÓNKNAK!

„ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

Korinthusban a Lélekről is sok szó esett, meg a szabadságról is. A Lélek ajándékaiban gazdagnak ismerték magukat, ezért Pál apostol igen széleskörű tanításban részesítette őket (1Kor 12-14. fejezetekben). Mai napig eligazítanak ezek az igék minden kereső és többre vágyó keresztyént a lelki ajándékok tekintetében, beleértve a szeretet uralmát Isten gyülekezetében.

Korinthusban minden szabad volt, híres, sőt hírhedt volt a város a szabadság, szabadoság uralmáról. Ez a gyülekezetben ugyan megszűnt, de minduntalan beleütköztek a régi élet kísértéseibe, az átlagember életfelfogásába: „Azt csinálom, amit akarok.” Ez az egocentrikus magatartás megfelelhet az egyénnek, de megterheli a közösséget, amelyben él. Ha embertársam rovására élek szabadsággal, őt megrövidítem, a szabadság lényege ellen vétkezem. Ahol a kiváltságosok ülhetek fel a szabadság szekereire, ott százezrek, milliók szabadsága, emberi joga volt sárba tiporva.

Keresztyén szemmel vizsgálva a szabadságot, Jézus Krisztusra és

tanítására kell figyelniük. Az ő szabadságát nem vonhatjuk kétségbe, a tökéletes szabadságot élte meg. Adófizetésnél: „Adjátok meg... a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.”

A törvény óreivel szemben: „A szombat lett az emberért,... tehát az Emberfia ura a szombatnak is.” (Mk 2,27-28.) Nála a szabadság azt jelentette, hogy saját, isteni útját járta, és újragondolta az elődök (törvény, próféták) munkáját. Amit rontott:

„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” (1. Ján 3,8.) (Akkor is, amikor a vallásos, holtá váló tradíciókat bírálta.)

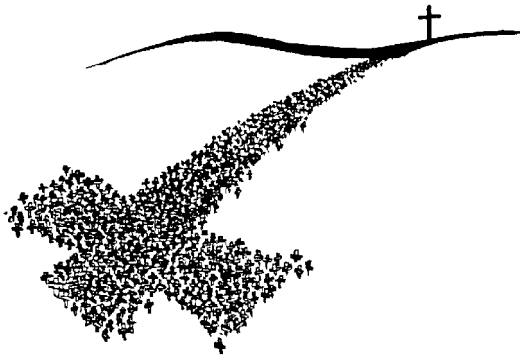
Jézus szabad volt, szabadságban élt, ez a szabadság vitte a keresztre. Abban teljesedett ki függetlensége, hogy önmagától (ima a Getsemáné-kertben: „ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Mt 26. 39.), az emberektől (Péter tiltakozása a szenvedés megjelentésekor: Mt 16, 21-23.) és a büntől („eljön a világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma.” Jn 14, 30.) is szabad volt, és úgy ment a halálba az egész világ üdvösségéért. Nála a szabadság nem volt ürügy a szolgálattól való menekülésre. Sokkal jobban tisztában volt a fönnálló

világ realitásaival (bűn, elesettség, nyomor...), minthogy szabadságával isteni uralmát láthatóan valósította volna meg a megváltás műve helyett.

A szabadság tehát a jelenlegi világ realitásaihoz való alkalmazkodás, a szolgálatból, munkából részt vállaló magatartás. Szabadnak lenni más javára, ez krisztusi magatartás. Erről szól a bevezető igevers. Az Úrnak lelke segít erre a szabadságra, és erőt ad a gyakorlásához.

Kiss Emil

HÚSVÉTI ÚT

Virágvasárnap tépett pálmái,
ne hajoljatok ez útra!
Ne hulljon reá Golgota-virág!
Ragyogjon újra!

Ne legyen rajta többet áruló
hatszegő csókból palma,
mert szenvedett miértünk büntelen
Az, Aki járta!

Hazug hozsanna, töviskoszorú
nem illik húsvéti útra!
Szeressük Jézust! Legyen életünk
húsvéti útja!

Kárász Izabella

Böjte Csaba húsvéti gondolatai

Nagycsütörtök éjszakáján Jézus másként is választhatott volna. Mondhatta volna: „Mennyei Atyám, én prédikáltam, csodákat tettem, ami tőlem telt, azt megpróbáltam, ezeken az embereken már nem lehet segíteni. Fúj fel, te teremtetted őket! Az egész világot össze kell gyúrni, kukába vele, ha ember kell Neked, kezd újra a teremtést, ez selejtes széria!” Az is lehetett volna egy megoldás, ha erőszakkal manipulál, belenyúl a történelembe, néhány angyallal „rendet tesz” Jeruzsálem környékén.

Egyik lehetőséget sem választotta. Ha „vette volna a kalapot”, és angolosan távozott volna, itt hagyott volna minket a pácban, akkor nem azt mutatta volna, hogy Isten végtelenül szeret bennünket. Kitarzott mellettünk, nem hagyta el az embert, nem kényszerített, nem zsarolt, nem manipulált, nem mondta azt, hogy ez menthetetlen helyzet, megérdemljük a sorsunkat, hanem hagyta, hogy elfogják, megalázzák, megkínózzák, és még a kereszten is azt imádkozta: „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek”.

Mi emberek, hamar bedobjuk a törölközőt, összeveszünk, hátat fordítunk egymásnak, elválunk, lehúzzuk a rolót. Isten nem így tesz, kitart a szeretet útján, egészen a kereszthalálig. Ez példa számunkra is, hogy ne adjuk fel olyan könnyen a küzdelmeinket egymásért.

Néhány alkalommal tudatosan szembe tudtam menni a sötét erővel. Ezek életem legszebb tapasztalatai közé tartoznak, egyet elmesélek. Egy kollégám, aki nevelő volt a feleségével,

iszogatott, sőt az is megtörtént, hogy berúgott. (...) Nagyon bántott a dolog, mert iszákos ember nem nevelheti a gyerekeket. Felesége összepakolt, elment, és látszólag összeomlott minden. A kollégák is kérleltetik, hogy küldjem el, túrheterlen, amit művel. Leültem a kápolnában, és hosszan végiggondoltam: ha én most elbocsátom, akkor ez egy üzenet, egy „prédikáció” a gyerekeknek arról, hogyha a házastársad hibázik, rúgd ki, mert a pap bácsi is ezt tette. Azt a téves üzenetet küldöm ezáltal: az ember olyan, mint egy egyszer használatos zsebkendő, ha összekeződik, el kell dobni.

Elmentem ehhez az emberhez. Azt várta, hogy majd nagyon összeszidom őt, és csodálkozott, hogy nem teszem. Elmondtam neki, nagyon fontos lenne, hogy a gyerekeket meggyőzzük arról, hogy nem szabad feladni, újra kell kezdeni, segíteni kell egymást talpra állni, és én megtennék mindent, hogy kigyógyuljon az alkoholfüggőségből. Elkeseredve válaszolta, nem hiszi, hogy valaha is meg tudna szabadulni. Azt feleltem, én pedig nem hiszem, hogy Isten lehetlent kérne tőlünk, hisz így biztat: „Bármit kéretek az Atyától a nevemben, megadja nektek”. Kértem, hogy imádkozzunk együtt. Letérdelt, őszintén meggyónt, én feloldoztam, és elégtételül azt kértem, menjen el egy elvonókúrára. Biztosítottam, hogy én mellé állok, kettőnknek csak sikerül megszabadulni az őt fogságban tartó gonosztól.

Az ötven kilométerre lévő kórházba ment. Felhívtam a feleségét: „Nem azt kérem, hogy most megbocsáss neki, hanem hogy imádkozz érte!” Valamelyikünk minden nap elvitte neki az Oltáriszentséget. A gyerekek legalább

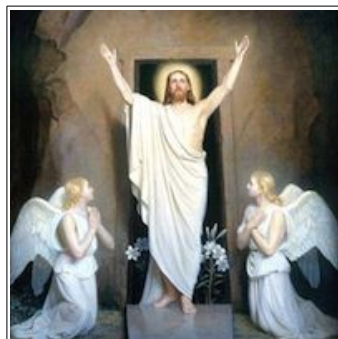
nyolcvan levelet írtak neki, hogy bizunk benne, hogy hazavárjuk és imádkozunk érte. Több mint tíz éve történt mindez, és a férfi azóta is nálunk dolgozik vezető beosztásban, és azóta egy korty alkoholt nem ivott. Nagyon boldog vagyok, hogy mertünk szembenenni a sötétséggel.

Nem lehet ezt a történetet nagycsütörtökhöz hasonlítani, de az az igazi szeretet, ha kiállunk másokért a „sötétben” is. Jézus is ezt tette, akkor is szeretett minket, amikor zavaros, részeg fejjel, bűnösen magunkba roskadtunk és habzott a szánk a gyűlölettől. Hiszem, hogy a nagypénteki kitartásnak hihetetlenül sok gyümölcse volt a 2000 év alatt.

Ez a mi utunk is, az egyetlen emberhez méltó út: hajoljunk le az elesettekhez, fogadjuk el egymást, ajándékozzuk meg egymást a kiengesztelődésre való készségünkkel. Ennek az útnak az egyik gyümölcse az, hogy gyermekotthonok nyílnak Erdélyben.

Részlet: Ablak a végtelenre – Csaba testvér gondolatai Istenről, vallásról, életről, emberről...

Közreadta ht.

HÚSVÉTI ÖRÖM

Elhengerítve már a sziklatömb,
kítárva tátong már a sziklabolt.
Ujjongva hirdeti a menny s a föld:
Halleluja, az Úr feltámadott!

És hirdetik az első szemtanúk,
 hogy újra él a drága Messiás.
 Ezzel telik meg szívük és szavuk,
 már nem érdekli őket semmi más.

E szent öröm bennünk is győzze le a
 félelemben bújt önérdeket,
 S szívünk az élő Krisztus töltse be
 bátor szólással gyávaság helyett!

Bizonyosságul, hogy teste nem halott,
 vigyük ma is mindnyájan szerteszét,
 hogy halálával életet adott,
 s hogy feltámasztja minden
 gyermekét!

Bizonyosságul éljük ez örömet,
 s a most is élő Krisztus életét,
 ki mint a fán s kínhalál előtt,
 most is kitarja értünk szent kezét.

És mondjuk el: a földre értünk jött,
 értünk halt meg, s fel értünk
 támadott;

Fogadjuk hát ma még szívünkbe Őt,
 nyíljék meg már a büszke sziklából!

Balog Miklós

Gyülekezeti életképek, beszámolók

NYUGDÍJAS KLUB

Kedves
 vendégünket
 –mint egykori
 gyülekezeti tagot –
dr. Bukovszky

Eszter **neuroológus** **szakorvost**
 üdvözölhettük körünkben ezen a napon.
 Örültünk, hogy elfogadta meghívásunkat,
 előadásának témája: az agyinfarktus,
 agyvérzés és Alzheimer /demencia/ volt.
 Ismertette mindhárom betegség tüneteit,
 gyakoriságát, a hajlamosító tényezőket,

és azt, mire lehet befolyásunk. Végül
 felhívta a figyelmet a szellemi frissesség
 megőrzésére /testedzés, sok zöldség
 fogyasztása, mediterrán diéta/, valamint
 a szellemileg aktív életvitelre: önképzés,
 intellektuális elfoglaltság, aktív társasági
 élet, pl. a gyülekezet.

ht

A kortalan ifjak hétvégéje

Egy vasárnap délelőtti Istentisztelet alatt
 új infót kapunk: ifi hétvége lesz Verőcén.
 Várják az ifjakat szeretettel! Felcsillan a
 szemem, tábori emlékek rohannak
 meg... milyen jó is volt kirándulni,
 együtt játszani, az éjszakába nyúló
 beszélgetésektől kómásan vajas kenyeret
 majszolni a már kora reggel vidám
 tereferét hallgatva. Andrissal is
 megosztom gondolataimat, ő is egyetért:
 Milyen jó lesz nekik! Közben
 megtudjuk, hogy erre az alkalomra
 korunkbeli házaspárok is csatlakoznak.
 Kissé megzavarodva és az ifi
 megnevezés kormeghatározásán
 töprengve felmerül a kérdés: Lehet, hogy
 mi is mehetnénk? Délután már Liptai
 Gáborral egyeztetjük a részleteket és
 megegyezünk, hogy „senior” verzióban
 szombat reggeltől csatlakozunk mi is.
 A rohanó felnőtt életben gyorsan telnek a
 napok, így hupp hupp elérkezik az ifi
 hétvége hete, melyre időközben
 megígértem, sütök valamit. Rohanás a
 hét, a sütés egyre bizonytalanabbá válik,
 majd egyértelművé válik, hogy ebből
 bizony vásárolt pogácsa lesz. A megígért
 zsákmány beszerzését követően szombat
 reggel megcélizzuk Verőcét. Izgulok,
 hiszen még sosem voltam ifi hétvégén,

ifik sem vagyunk, ráadásul még a pogácsa is csak pékségből van... Andris eközben teljes nyugalommal és rutinnal, mintha minden héten ide járnánk próbál megnyugtatni útközben. Pontosságunkkal mindenkit, beleértve magunkat is, meglepve megérkezünk a reggeliző csapathoz a verőcei református templom mellett levő közösségi házba.

A belépés pillanatában aggodalmam eloszlik, a vegyes csapat: ifik, fiatal felnőttek, friss és kevésbé friss házások kiegészülve a konyhás néikkel szeretettel és érdeklődően fogadnak bennünket. Már megint Andrisnak lett igaza... Bosszankodhatnék, de nem teszem, mert örülök, hogy ilyen természetesen és lazán indul a hétvége. (Még a bolti pogácsának is örülnek, huhh...) A nap kis csoportos beszélgetéssel, majd ebéddel folytatódik. A hangulat egyre jobb, beilleszkedtünk. Már a többiekkel együtt várjuk az idei első tavaszi sétát az erdőben. A célhelyszínt ugyan nem találjuk, de nem számít, a nap fénypontja számomra így is a hegyen érkezik el, ahol a levelek között átszűrődő napsütésben az ösvényen együtt énekelünk, dicsőítjük az Urat. Csodálatos érzés! Ráadásul kánonban, így az újabb aggodalmam sem kap helyet, mi szerint nem is ismerjük az ifis énekeket, énekkönyv nincs, se kivetítő, hogy fogunk így csatlakozni? A ránk ragadt sár extra súlya kiválóan erősíti bennünk a sportolás illúzióját, így egyöntetűen megszavazzuk, hogy a ledolgozott kalóriákat sürgősen pótolni kell a Duna-parti cukrászdában.

Vacsora után Dávid vezetésével éneklünk és beszélgetünk, felkészülünk a másnapra, egy kicsit mindenki megnyugszik. Ez azonban nem sokáig tart, mert az esti csapatépítő játékok a Bögös házaspár irányításával elhozzák az

igazi tábori hangulatot: hangzavar, törött szék és sok nevetés (nagyon sok nevetés, másnap egész reggel fájt az arcom). A szállásunkra hajnalban érkezünk, fáradtan, de már azon tanakodva, mikor lesz a következő?

H.A.Gy.

Innen – onnan

MIÉRT KELLETT MEGHALNIA ?

A történet egy fiatalemberről szól, aki büntetlen előéletű volt, és köztiszteletnek örvendett. De egyszer kártyázás közben annyira dühbe borult, hogy agyonlőtte kártyapartnerét. Letartóztatták, kihallgatták, majd halálra ítélték. Rokonai és barátai - kifogástalan előéletére hivatkozva - kegyelmi kérvényt nyújtottak be.

Mivel sokan ismerték, mindenki aláírta a kérvényt. Egész kosárra való aláírás gyűlt össze. Amikor a kormányzó meglátta a sok aláírást, nagyon meghatózott, és aláírta a kegyelmi határozatot, amelyet személyesen akart átadni. Belépett a siralomházba a hivatalos talárban, amely hasonlított a lelkészi palásthoz.

Amikor az elítélt meglátta őt, felugrott és kiabálni kezdett: Menjen innen, nem vagyok kíváncsi magára! Elegem van a vallásból! Várjon csak barátom, hoztam valamit magának! Hadd mondjam el! - mondta a kormányzó. Idefigyeljen - kiabált az elítélt dühösen, ha nem megy el azonnal innen, hívatom az őrt, és ki fogja magát dobni! De fiatalember, egy életre szóló üzenetem van a maga számára, nem akarja meghallgatni? Nem hallotta, mit mondtam? Semmire nem vagyok kíváncsi! Sajnálom, akkor nem segít-

hetek - mondta szomorúan a kormányzó és eltávozott. Nemsokára jött az ör. Láttam, hogy itt volt magánál látogatóban a kormányzó mondta. Micsoda? Kiáltott az elítélt. Ez a palástos ember a kormányzó volt? Bizony, és a maga felmentését hozta, de maga nem akarta őt meghallgatni! Mondta az ör. Az elítélt tollat, papírt kért és írni kezdett: "Igen tisztelt Kormányzó Úr! Nagyon sajnálom, hogy így viselkedtem Önnel szemben. Kérem, bocsásson meg nekem és részesítsen kegyelemben!" A kormányzó, amikor megkapta a levelet, átfutott rajta és ezt írta rá: "Nem érdekel az ügy." Kivégzése előtt megkérdezték a fiatalembert, mi az utolsó kívánsága. "Kérem, tegyék közhírré - mondta az elítélt -, hogy nem gyilkosságért kell meghalnom. A kormányzó megkegyelmezett nekem, és én életben maradhattam volna. Meghalnom azért kell, mert nem fogadtam el a kegyelmet!"

Közreadta H.A

Megígértem...

1988. december 7. Ezen a napon óriási földrengés rázta meg Örményország észak-nyugati részét. Ezrek haltak meg. A földrengés után azonnal fia iskolájához rohant egy férfi. Az iskola épülete - mint egy összedőlt kártyavár - romokba hevert. Túlélőknek semmi jele. De ennek az apának még csak eszébe se jutott, hogy meghátráljon, mert gyakran megígérte fiának: „Mindig ott leszek, ha

szükséged lesz rám! Bármilyen történjen!”

Kilátástalan mentési akció?

Bár teljesen reménytelennek tűnt bármit is tenni – az apa pusztá kézzel nekilátott a sutt eltakarításának, míg más szülők kétségbeesve, földbegyökerezett lábbal álltak ott és sírtak.

Mondták is neki, hogy minden hiába, menjen ő is haza. Ez az apa azonban annyira szerette fiát, hogy újból és újból így szólt: „Megígértem fiának, hogy mindig ott vagyok, ha szüksége lesz rám!” Ezért aztán megkettőzött erővel ásott tovább. Közben eltelt 8 óra, 12 óra, 24 óra, 36 óra. Maradék erejével félretolt még egy nagy törmelékdarabot....

Hirtelen több hangot is hallott!

„Armand, Armand!” kiáltotta. Ekkor valóban fia hangját hallotta: „Apa! Én vagyok itt, Armand! Segíts nekünk! Mondtam a többi gyereknek, hogy biztosan eljössz engem kimenteni. Mert megígérted. Húzz ki innen minket, kérlek!” Röviddel ezután tényleg elérte ez az apa a fiát és még 13 félelemtől megdermedt és teljesen kimerült gyereket. Az iskola épületének romjai alatt, egy üregben húzták meg magukat. Megmenekültek! Az apa hazavitte fiát az örömtől ragyogó anyjához.

Amikor a falu lakói dicsérni kezdték, ő csak ennyit mondott: „Megígértem fiának: történjen bármilyen is, ott vagyok a számodra, ha kell!”

Ez egy igaz történet.

Jól példázza azonban Isten irántunk, emberek iránti szeretetét.

Ott van Isten segítségül személyesen az Ön számára is! Tudja-e, hogy e földön minden ember rettenetes veszélyben van és megmentésre szorul? Igaz - nem egy épület romjai, hanem bűneink óriási terhe temet maga alá minket, mely Istentől és a mennyországban Vele eltölthető örök élettől választ el minket.

Azt mondja a Biblia, Isten szava: „**A bűn zsoldja a halál...!**” (Róma 6,23a). Ez nem csupán a testi, de az örök halált is jelenti. Azt, hogy a pokolra kerülünk. Mivel azonban Isten annyira szeret minket, szabadítót küldött; Fiát, Jézus Krisztust. Hála Istennek: olyan kegyelmes, hogy menekülési tervet készített számunkra! „**A bűn zsoldja a halál, de Isten kegyelmi ajándéka az örök élet Krisztus Jézusban, Urunkban!**” (Róma 6:23)

Közreadta B.V.

HA ELHAGY A KEDV

Ha elhagy a kedv, s tovaszáll az öröm,
Ha csügged és retteg a szív,
Ha érzed a bűn kötelét magadon,
És nincs, aki megszabadít,
Ó, jöjj ide, jöjj, ímé áll a kereszt.
Itt szűnik és oszlik a kétség.
Betölti a szívedet égi öröm,
megújul a régi reménység.
Elfárad a hős, megerőtlenül,
meglankad az ifjú erő,
A kar lehanyatlik és roskad a térd,
A szíved örömtemető.
De hogyha bizalmas az Úrba veted,
sasszárnyakon száll föl a lelked,
Megőriz az Úr, keze megszabadít,
Kitáru előtted az élet.

Gerzsenyi Sándor

LEONARDO DA VINCI MODELLJE

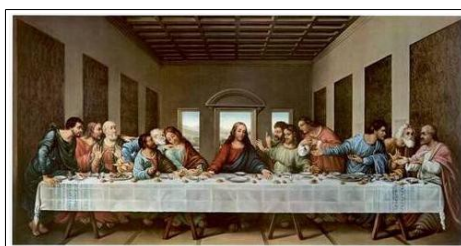
Leonardo da Vinciről, a híres festőről szól a következő elbeszélés: Milánóban, a Santa Maria Grazie nevű templomban egy óriási képet kellett festenie, melyiknek ezt a nevet akarta adni: Jézus utolsó vacsorája.

Azt akarta, hogy a freskó remekmű legyen, ezért lassan, és nagy körültekintéssel dolgozott, s ez a barátoknak nem nagyon tetszett. Hónapokon át keresett egy olyan Jézus - modellt, amelyik kifejezi a jóságot, a szelídséget, a lelkeséget és a természetfeletti erőt. Nem volt könnyű, de sikerült. végre megtalálta, Jézus arcát Angelóról mintázta, akinek nagyon tiszta, őszinte tekintete volt, és véletlenül találkozott vele az utcán. Egy évvel később Leonardo Milánó rossz hírű negyedében kószált, bement több lebuja és piszkos kocsmába. Júdásnak, az áruló

apostolnak az arcát kereste. Egy olyan arcra volt szüksége, amelyik nyugtalanságot, csalódást fejez ki, aki kész legjobb barátját elárulni.

Véget nem érő éjszakai keresés után Leonardo megtalálta a sok gazember között azt az arcot, amelyről később lefestette Júdást. Magával vitte a kolostorba, nekiállt és dolgozni kezdett. Mindjárt az elején látta, hogy a férfi szemében könny csillog. -Miért kell itt sírni? - kérdezte Leonardo, és szánakozva tekintett az összetört arcra. - Angelo a nevem - mormogta a férfi - én álltam modellt akkor is, amikor Jézus arcát festette.

Közreadta H.A

JÉZUS ÉL...

Feltámadott Jézus, járj velem
kísérőként az életen!
Aki Téged hív és keres,
Te azt mindenütt megleled.

Letörlöd hulló könnyeid,
enyhíted szív - keserveit,
erősíted, ha fáradott,
hogy bírjon terhet, holnapot.
Szenvedést old szelíd szemed,
csendet hozol, békességet.

A Feltámadott él velem,
szorosan fogja két kezem.
Tiédet is, ha keresed
Őt, ki az Élő szeretet.

Gajárszky Magdolna

Gondolatok

GONDOLATOK Bőjte Csabától

- -A szenvedésnek az a lényege, hogy egymásért vállaljuk a keresztet, hogy valamilyen módon megmentjük a másikat a rossztól.
- -Isten odaárasztja áldását, ahonnan az tovább is csörgedezik. Az ember nem arra született, hogy gyűjtőmedence legyen és önmagáért éljen, hanem Isten áldása, kegyelme, jósága rajta keresztül áradva folyjon tovább.

Gyülekezetünk betegei

"Én vagyok az Úr, aki
meggyógyítalak". (2.Móz.15:26)

Ádány Vince és neje
Dobner Péter
Hetzke József
Huszta Tiborné
Kántor Ida
Kántor Imréné
Kiss Tamara
Puskás Zoltánné
Ráduly Emil és neje

Rumbold Gyula
Sebők Györgyné
Stubnya Tiborné
Szalay Mihályné
Szikszai Lajosné
Szűcs Borbála
Tóth Imréné
Vida Sándorné

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Gyülekezeti programok

- április 07. 18:30 Ifjúsági klub
 április 11. 18:00 Kórházmisszió
 április 13. 15:00 Nyugdíjas klub
 április 14. 18:00 Nagypéntek
 április 16. 10:00 Húsvéti istentisztelet
 április 16. 15:00 Tb. Olajág istentisztelet
 április 21. 18:30 Ifjúsági klub
 április 23. 10:00 Vendégünk a Buda Szive Gyülekezet
 április 28. 18:30 Ifjúsági klub
 május 05. 18:30 Ifjúsági klub

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

de. 9:30 imaóra,

de.10:00 istentisztelet

du. 17:00 istentisztelet

Szerda este

18:00 bibliaóra

19:00 énekóra

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva